de høre dem alle, og faa Uger efter maatte Menigheden lytte til endnu et Brev:

„I kan vente mig hjem næste Maaned. Jeg har besluttet ikke at gaa til Kina og Indien. Dersom dette her er vor mest fremstrædne Missionsmark, hvor Missionærerne har alle Civilisationens Fordele rundt omkring sig, faa bryder jeg mig ikke om at se Resten. Jeg skal fortælle jer det hele, naar jeg kommer hjem.

Lulu græd af Glæde over de Varer, jeg bragte dem, og hun besvimede fuldstændigt, da hun saa Pianoet. Trods hendes tiltagende Fedme er hendes Nerver i en frygtelig Tilstand, og Mr. Franklin er ude af Stand til at taale nogen fysisk Anstrengelse.

Jeg føler som en Klud efter at have været her 6 Uger, og hvis jeg arbejdede, som de gør, alene som de ere, og spiste af samme Slags Fødevarer, som de har, saa vilde jeg sikkert dø inden et Aar.

Lulu siger, jeg maa bringe eder deres trofaste Kærlighed, meddele eder, at de er raske, lykkelige, vel tilfredse og elsker deres Gerning."

„P. S. Sidste Nat var det Regnvejr, og det regnede ned paa 20 forskellige Steder i Huset. Rotterne har ædt alle mine Handsker. Her er Kolera i Byen. Jeg kommer med næste Skib."

„Miss Gates var ogsaa altid saa afficeret", sagde de unge Folk.

„Indremissionærer har ogsaa deres Trængsler", sagde Diakonerne.

Men alligevel — dette lille Glimt af en Hedningemissionærs Liv og Arbejde gjorde Indtryk, og det næste Møde for ydre Mission var godt besøgt.

„Jeg foreslaar, vi fordobler vort Missionsbidrag", sagde en gammel Diakon højtideligt.

Det blev vedtaget.

„Jeg foreslaar", sagde Frank Mercer, „at vi forsøge at sende flere Mænd ud til Fronten, saa Missionærerne ikke skal have det saa ensomt."

„Det er rigtigt!" afbrød den gamle Præst; „jeg ønsker at tilføje noget endnu vigtigere: Med Hensyn til Penge kan de jo dog nok klare sig. De blive vant til det og elske deres Arbejde. Hvad de trænge mere til, er Deltagelse, Kærlighed, Paaskønnelse og Sympati. Jeg foreslaar, at denne Forenings Medlemmer skrives til at skrive Breve til alle vort Kirkesamfunds Hedningemissionærer i de forskellige Lande, venlige, sympatetiske og opmuntrende Breve for at lade dem forstaa, at vi tænke paa dem."

„Ja", lød det med en fælles Røst fra hele Kirken.

Men dette var kun Begyndelsen til Missionsinteressens Vækkelse i Emaus Menighed.

(Fra Engelsk ved Chr. Christensen.)

Eksemplets Magt.

(H. Larsen.)

Jeg mindes fra den Tid, jeg var paa Højskole, at en af Lærerne en Gang fortalte os et lille Træk fra sin Soldatertid. Dette Træk prægede sig fast i min Erindring, fordi det paa en slaaende Maade beviste, hvad et godt Eksempel kan udrette.

Han fortalte nemlig, at Soldaterne ved den Afdeling, hvortil han hørte, havde en slem Vane til at synge raa og uhøviske Sange og Viser, som han i den Grad følte sig ilde berørt over, at han havde den største Lyst til at foreholde dem det usømmelige og upassende for ikke at sige syndige deri; men han vidste jo paa Forhaand, at han derved udsatte sig for deres Haan og Spot, saa han paa denne Maade kunde gøre ondt værre.

Men han fandt snart paa Raad; i Stedet for at nævne noget som helst dette angaaende, gav han sig til ved hver Lejlighed at synge en hel Del Fædrelandssange og andre gode Sange, af hvilke vi jo har en Mængde, og der var snart nogle, som lærte saa meget, at de kunde synge med. Flere og flere kom til efterhaanden, saa de snart blev Flertallet, og siden hen hørte de ikke mere til disse raa og usømmelige Viser; de forduftede som Dug for Solen. Desuden havde de den Glæde, at Officererne undertiden kom hen at høre paa dem, naar de sang disse skønne Sange. Men, føjede han til, han troede ikke, det var saa meget af Lyst, de sang disse raa Viser, som af Mangel paa Kendskab til nogle andre og bedre.

Han fik altsaa paa denne Maade Lejlighed til at indvirke paa dem ved sit gode Eksempel og føre dem ind paa en bedre Vej, og jeg er ogsaa vis paa, at de, om ikke aabenlyst saa i deres stille Sind, har været ham inderlig taknemlig derfor siden efter.

Men Eksemplet kan virke lige saa meget og maaske mere i daarlig Retning. Herpaa haves mange Beviser; jeg skal her nævne et. Der var en Gang en lille Dreng, som, medens Familien sad og spiste, begyndte at bande saa meget skrækkeligt. Moderen spurgte ham da, hvor han kunde finde paa at sige saadant noget, hvem der havde lært ham det o. s. v. — „Saadan siger Faber ogsaa", svarede Drengen nok saa kækt. Moderen saa til Faderen, og han slog Øjnene ned af Skamfuldhed.

Det var altsaa Faderens daarlige Eksempel, der havde indvirket paa Drengen. Men hvor mange Mennesker er der ikke, som ligefrem nærer en sand Forkærlighed for og syndig Tilbøjelighed til at forøge og forstærke deres Udtale ved at spække den med Eder, Forbandelser og Besværgelser eller i Mangel deraf med andre meningsløse, pjatiede og pjankede Udtryk, der langt fra at gøre deres Ord mere troværdige eller forstønne Sproget ligefrem tilsmudser det. Og hvad værre er, saadanne raa og usømmelige Udtryk bære i sig en Smittefare, som let breder sig, og hvis Rækkevidde ikke kan beregnes.

Ja, der er endog mange Mennesker, særlig unge, som nærer den taabelige Tanke, at det skal være meget fint og dannet, naar de saadan rigtig kan bande og slaa om sig med Kraftudtryk, medens det i Virkeligheden klæder meget daarligt og er raat og udannet. Selv smaa Børn, som ikke engang kender højre fra venstre, kan undertiden finde paa at benytte saadanne Udtryk for at efterligne de ældre, og hvor utroligt det end lyder, faar saadant af Forældrene ikke sjældent Lov til uantastet at passere.

Her er virkelig et Hensyn at tage alvorligt i Betænkning af Forældrene overfor deres Børn; thi som Ordsproget siger: „Hvad man i Ungdommen nægter, man sjælden i Alderdommen glemmer". Og sørgeligt vil det i Sandhed være, om dette gamle Ord skulde komme til at passe over for det onde her i Livet.

Ja, det gælder jo for enhver af os at være paa Vagt over for sig selv, over for sine Ord og Handlinger, at vi ikke skal give Anledning til Forargelse, men meget mere søge ved godt Eksempel at indvirke paa vore Medmennesker ved at give den rene Tone an. Et godt Eksempel skaber tillige et indbyrdes Tillidsforhold, som er den første og væsentligste Betingelse for al Paavirkning i den gode Retning.

Den elskende.

C. Hauch.

De hvideste Perler i Havet er sprødt,
og Bølgerne vandre derover,
den Stat, du søger og aldrig har set,
jeg her at beskrive dig lover.

Først maa hun eje den yndigste Fod
for Hjulet og Væven at træde,
dertil et ærligt og trofast Mod,
der deler din Sorg og din Glæde.

En Barm maa hun eje saa varm og saa fuld,
to Arme saa blændende hvide,
dertil en Tunge saa ren som Guld,
der tier og taler i Tide.

Og snildt maa hun flette sin Tankes Net,
og Smilet maa røbe Forstanden;
hendes Gang maa være saa svævende let
som Bølgens, der træder mod Stranden.

Og Øjet maa ligne den sagte Strøm,
hvori Fuldmaanen sig maler;
men Hjertet maa drømme saa mangen Drøm,
hvorom ej Læberne taler.

Mig Nattergalen i grønne Lund
betroed', hvor hun havde hjemme,
jeg lytted dertil i en Midnatsstund,
og mon det om Morgenen glemme.

Alt er hvirvlet bort i Poesiens Historie, kun ikke de to gamle vidunderlige Digte: Naturen og Menneskehjertet. Macaulay.

* * *

Al Kunst indeholder et Svar paa det Spørgsmaal: Hvad Mennesket er.

Til Oplysning.

Den af Aarsmødet i Elk Horn nedsatte Komite til at undersøge Skolens Regnskaber og Danish Lutheran Publishing House, har rapporteret, og Rapporten er i en Sum en Erklæring om, at Komiteen har fundet Forretningen tilfredsstillende. Og hvis denne faar den fornødne Støtte ved Pengelaan, og et ihærdigt Arbejde bliver gjort for Bøgers og Bladets Udbredelse, mener vi, at Forretningen gaar en god Fremtid i Møde. Skolens Regnskaber fandtes ogsaa i Orden.

Paa Kirkeraadets Vegne:
L. Johnson,
Sekretær.

Cyprianus.

Hvem kender ikke Navnet paa denne mærkelige Bog, om hvis Evner til at indvi sin Ejer i Trolddommens hemmelighedsfulde Kunster der gaar mange mærkelige Sagn. Ja, der findes maaske endnu affides Ege her i Landet, hvor Troen paa og Respekten for den mystiske Bog endnu ikke helt er forsvunden.

Gamle Per Røgter der hjemme i Landsbyen — som ganske vist nu er død for en halv Snes Aar siden — troede i hvert Fald fuldt og fast paa Cyprianus. Men han havde ogsaa sine egne gamle overleverede Meninger om alt muligt; han troede, at Rugen under visse Omstændigheder blev til Hejre, og at Musene blev til af dem selv, naar Kornbyngerne om Vinteren tog Varme paa Lofterne. Og han tog Varsel af Kragernes Skrig i Trætoppene, og Uglernes Tuden tydede han som Budskab om forestaaende Dødsfald i Landsbyen. For gamle Per Røgter var Troen paa Cyprianus og dens onde Magt saa grundfæstet som Troen paa Biblen; blot med den Forskel, at han stillede de to Bøger i et fuldstændigt Modsætningsforhold til hinanden. Biblen er jo alt det godes Bog, men Cyprianus var at opfatte som selve „den onde"s Kathetismus. Derfor rystede han altid paa Hovedet og blev tavs, naar man talte til ham om Cyprianus, thi man skal aldrig tale for meget om det, som ondt er.

Gamle Per Røgter var i alle Maader en Overlevering fra gamle Dage, og Nutidens Oplysning har sikkert fejet den største Del af denSlags gammel Overtro bort som Spindelvæv i mørke Kroge. Men for blot et halvt Hundrede Aar tilbage var Overtroen mere almindelig, og da blev Cyprianus taget alvorlig. Derfor henvendte man sig i Sygdomstilfælde hos Mennesker og Dyr ikke til Doktor og Dyrlæge, nej, man gik til den kloge Mand, der forstod at tyde Cyprianus og dens Formler; thi hos ham var Hjælpen langt sikrere. Og i det 18. Aarhundrede med dets fortuede Almue og daarlige Oplysning var den mørkeste Overtro og Trolddomsfrygt udbredt overalt saavel paa Land som i By. Da havde Cyprianus sin Glansperiode; og mange var de kloge Mænd, som havde Ry for Trolddom, ligesom det heller ikke var et ringe Antal gamle Kællinger, der Sct. Hansaften benyttede deres Kosteskaft til en Ridetur til Bloksbjerg, hvor, som bekendt, Herene ifølge Folketroen holdt deres Delegeretmøder.

Den Mand, der havde Cyprianus i sit Eie, eller som blot havde Ord for at eje den, var en mægtig Mand i sin By; thi han stod i Forbindelse med Mørkets Magter og kunde anvende dem, som han lystede, baade til at gøre godt og gøre ondt. Han kunde helbrede Sygdomme og vise igen, han kunde sprede Ukrudt over Markerne, og Kvæget i Stalden kunde han bringe Sot og Sygdom blot ved at se paa dem. Det er derfor ganske naturligt, at det gjaldt om at staa sig godt med saadan en Mand og at søge at stemme ham gunstigt for sig og sine.

Men selv om der nu saaledes var mange Fordele ved at være Ejer af Cyprianus, saa havde det dog ogsaa sine store Ubehageligheder; thi det var en almindelig Antagelse, at man, for at kunne anvende dens Kunster, maatte sælge sin Sjæl til Fanden, og det var kun de færreste, der blev saa kloge, at de formaaede at narre ham for sit Bytte. Endvidere var der det uheldige Forhold ved Bogen, at havde man først en Gang gjort noget ondt ved dens Hjælp, saa maatte man daglig gøre mindst en god Gerning. Desuden maatte man gemme Bogen godt, thi kom den i uvedkommendes Hænder, kunde det have højst beklagelige Følger. Det skal saaledes ofte være hændt, at nysgerrige Tjenestepiger skal have givet sig til at læse i Bogen, som Regel med det Resultat, at selve Fanden er kommen frem og har forlangt at sættes i Arbejde. Under saadanne Forhold gives der intet andet Raad end at læse tilbage igen, men da Pigerne jo i de fleste Tilfælde har været ret utendte i denne Kunst, kan man forstaa, at det i de fleste Tilfælde har endt med, at Fanden har taget dem.

De eneste, der med nogenlunde Sindsro og uden alt for stor Fare for, at deres Sjæl skulde tage Skade, kunde give sig i Lag med Cyprianus, var Præsterne; thi de havde jo deres Bibelkundskab som Modvægt og var derfor i Stand til at anvende Bogens Magt i det godes Tjeneste. Derfor var de Præster, der havde Cyprianus, de mest ansete af alle. Men det hedder sig dog, at selv hos Præsterne sit den farlige Bog undertiden saadan Magt over dem, at ogsaa de gik Djævelens Ærinde og selvfølgelig sit en bedrøvelig Skæbne efter Døden.

Det var imidlertid ikke noget Legevært at komme i Besiddelse af Cyprianus. Nogle paastod, at kun dem, der havde gennemgaaet den sorte Skole i Wittenberg, kunde faa den. Og det var ingen hyggelig Læreanstalt at studere ved; den fandtes under Jorden, Fanden selv holdt Tilsyn med den, og den Discipel, der ved Skoleaarets Slutning gik sidst ud af Døren, beholdt han som sin Ejendom. Over Skolens Indgang stod da ogsaa følgende Ord: „Ind kan du gaa, men din Sjæl er tabt." Havde man først faaet Cyprianus, var det imidlertid lige saa vanskeligt at blive af med den igen. Brændte man den, laa den alligevel Dagen efter paa sin Plads, og det nyttede heller ikke, om nogen vilde stjæle den; thi den vendte altid af sin selv tilbage til sin rette Ejermand igen.

Cyprianus er altsaa en i alle Maader mærkelig og mystisk Bog; mange Sagn knytter der sig til den, og meget ondt faar den Skyld for. Men hvorfra den egentlig stammer, er der delte Meninger om i Folketroen, ligesom ogsaa dens Forfatterskab er omtvistet. Nogle paastaar, at det er en Bisp ved Navn Cypri, som har skrevet den; men andre mener, at det nok egentlig er Moses, som har været Manden for den. Sagnet fortæller nemlig, at Moses, foruden de 5 Mosebøger, som findes i Bibelen, af Djævelen lod sig friste til at skrive en 6. og 7. Bog, men disse to Bøger er netop Cyprianus.

Bogen selv er ikke større end en af de smaa Almanakker, og det er jo nok som bekendt, at den er trykt med luerøde Bogstaver. De trykte Eksemplarer er imidlertid ikke de bedste; de rigtig gode var haandskrevne — skrevne med Blod paa Pergament. Det hedder sig, at der endnu den Dag i Dag opbevares et Eksemplar paa det store kongelige Bibliothek af den virkelige Cyprianus; men for at ingen skal komme for Skade at læse den, opbevares den i et særligt Kammer, hvor den er forsvarlig indelaaset. I gamle Dage — fortæller J. Kamp i sine Folkesagn — fandtes der en Cyprianus paa Loftet i Trinitatis Kirke, men en Student tog Skade paa sin Sjæl ved at læse i den, og saa tog man resolut Bogen og kastede den ned i Rundetaarns inderste Hulhed, og der ligger den endnu.

Hvis man nu til Dags er saa heldig at faa fat i en Cyprianus, vil man se, at den kun indeholder ret meningsløse Formler, der ikke kan gøre en Kat Fortræd. Men det kan jo være, at de gamle bedre har forstaaet at lægge Betydning ind i dem end den skeptiske Nutid. Et glædeligt Faktum er det jo imidlertid, at den gamle Cyprianus i Nutiden har tabt sin Kraft. Oplysningens lyse Sol har fristet op i alle mørke Kroge, og Overtroens mugne Væsener har maattet flyv, som det Troldtøj det var. Men Sagnene om Cyprianus giver en god Forestilling om svundne Tiders Lavmaal af aandelig Kultur hos Almuen. Ganske vist kan der endnu i Handelen forekomme Efterligninger af Cyprianus, saaledes er det jo ikke ualmindeligt at finde saakaldte Drømme- og Spaabøger, der pynter sig med det røde Cyprianus-Navn. Men selv om de finder deres Læsere, særlig blandt Piger, der ønsker at lege Gætteleg med Hensyn til deres Fremtid, saa trækker selv de enfoldige paa Skulderen og læser kun i den „for Sjov". Og Nutidens Cyprianus'er har i alle Tilfælde det Fortrin, at de er ret ustadelige.

Otto.

BEVISER DOAN'S FRI HJELP.

De som tvivler, som tror at fordi andre Nyremedicíner ingen Hjælp yder dem og som føler sig modløse, de høster størst Nytte af en fri Prøve af Doan's Kidney Pills. De vidunderlige Resultater bekræfter Doan Fortrinet.

Smerter i Ryggen lindret. Hofte-Ryg og Lænde Smerter overvunden. Hævelse i Lemmerne og Tegn til Vattersot forsvinder.

De hjælper for Urin med Sten eller Bundfald, stærk Farve, for lidt eller for megen og smertefuld Vandladning, draabevis Hyppighed. Doan's Kidney Pills opløser og bortrydder calculi og Grus. Hjælper for Hjertebanken, Søvnløshed, Hovedpine, Nervøsitet.

Salem, Ind., d. 5, Feb. 1903 — "Jeg modtog Prøveæsken med Doan's Kidney Pills og maa tilstaa at de var mig til vidunderlig Nytte. Det lyder maaske mærkeligt naar jeg siger at jeg havde prøvet forskjellige Slags Nyremedicíner uden Resultat. Jeg havde Rygsmerter, Smerter i Blæren og skoldende Urin, men den tilsendte Prøveæske standsede alt, og med den æske som jeg nu bruger og har kjøbt paa Apotheket, venter jeg at blive fuldstændig helbredet. Det er vidunderligt, men sikkert og vist er det at Medicinen gjör sin Virkning. Jeg var aldrig smertefri indtil jeg begyndte at bruge Doan's Kidney Pills."—Chas. R. Cook, P. O. Box 90, Salem, Washington Co., Ill.

South Bartonville, Ill., d. 3, Feb., 1903.—"Jeg modtog Prøveæsken af Doan's Kidney Pills og har kjøbt flere æsker af vor Apotheker. De har gjort mig meget godt. Jeg var næsten ikke istand til at udføre noget Arbejde indtil jeg begyndte at tage dem; nu kan jeg arbejde hele Dagen uden at blive det mindste træt i Ryggen."—Bird Gray.

FRI PAA FORLANGENDE.

Foster-Milburn Co., Buffalo, N. Y.
Behag at sende mig med Posten, uden Omkostning, en Prøveæske af Doan's Kidney Pills.

Navn _____
Post-Office _____
Stat _____
(Klip denne Kupon ud efter de punkterede Linier og send til Foster-Milburn Co., Buffalo, N. Y.)

Medicinske Raad frit — absolut privat.

Illustreret nordisk Konversationsleksikon.

Den store, nye Udgave med Supplement, Tillæg og Illustrationer.

Det nye Tillæg bestaar af de bedste og mest fuldstændige Kort over alle Jordens Lande og Riger, mange Tusinde af de bedste og mest smagfulde Illustrationer samt nye Bilag paa saadanne Omraader, hvor der er gjort Fremskridt.

Dette Leksikon er ubetinget det bedste og mest fuldstændige i de skandinaviske Sprog. En sand Skat af Kundskaber at henføre til, hvor Tvivl kommer frem, eller hvor Oplysning ønskes.

Dette Leksikon er billigere og bedre end noget engelsk Værk paa samme Størrelse. Vi sælger Værket til følgende Priser saa længe Oplaget varer:

I seks Bind med Suplement, Illustrationer og Kort indsat paa rette Pladser i alfabetisk Orden **$25.65** netto.

I seks Bind uden Tillæg, men med Supplement **$19.50** netto.

I syv Bind, Tillægget særskilt, indbunden **$26.65.**

Tillægget sælges særskilt for $10,00 netto.

Danish Luth. Publ. House, Blair, Nebr.

THE MOST POPULAR IN USE

ESTERBROOK'S STEEL PENS.

150 STYLES TO SUIT ALL WRITERS. ALL STATIONERS HAVE THEM.

WORKS CAMDEN N. J. 26 JOHN ST., NEW YORK.

For Sale by Danish Luth. Publ. House, Blair, Nebr

Havregrøden.

(„København.")

En Aften kom Fuldmægtig Mortensen sent hjem fra Kontoret. Hans Kone var allerede gaaet i Seng.

Hun vaagnede ved at høre ham pusle i Soveværelset og vælte en Stol og spurgte blidt, om han ikke kunde gøre noget mere Spektakel.

„Hvis du ikke havde den mærkelige Vane at gemme Tændstikkerne paa de mest utilgængelige Steder", begyndte Mortensen.

„Det forekommer mig, at en vis, svagtbegavet Mandsperson lovede at komme hjem med en Pakke Tændstikker i Aften, fordi vi ingen har haft i Huset i de to sidste Dage. Men maaske det kun er noget, jeg har drømt", bemærkede Fruen lige saa blidt som før.

Mortensen mumlede noget om, at han ikke kunde have alting i Hovedet paa en Gang, og Fruen svarede, at nærmere betet havde hun aldrig ventet, at der i det hele taget skulde være Plads for nogen som helst aandelig Rørelse, der angik Huset. Det trak op til en Scene, men Mortensen havde Scener Kl. 2 om Natten og sagde, at han vilde gaa ud i Køkkenet og spise sin Havregrød, for at hun i Ro kunde bebrejde sig det Fejltrin, hun begik, da hun giftede sig med ham.

En god halv Time efter kom Mortensen tilbage, underlig tankefuld, og tyggende paa de sidste Rester af Grøden. Han tyggede, medens han klædte sig af, og Fru Mortensen hørte ham tygge hele Natten i Søvne. Næste Morgen blev han liggende i Sengen med et fraværende Udtryk i Ansigtet.

„Petra", sagde han til sin Kone med mat Stemme, „hvis jeg lever Dagen over, vil jeg melde mig ind i et Afholdsselskab. Jeg drikker kun sjældent, men jeg tror ikke, at Spiritus, selv i ringe Mængder, kan forliges med Havregrød. Det er to fjendtlige Elementer. For du havde jo togt Havregrøden som sædvanligt i Gaar Aftes, havde du ikke?"

„Der var ikke noget i Vejen med Grøden i Aftes", sagde Fru Mortensen, men saa kom hun til at tænke paa noget og gik ud i Køkkenet.

Der fandt hun Havregrøden urørt. Ved Siden af stod et Fad med Stivelse, hvori hun den foregaaende Dag havde nedlagt sin nypudsede Natkappe.

Med Undtagelse af en Blonde paa halvanden Tommes Længde var Fadet fuldstændig tomt.

Kløe i Huden, skrækkelig Plage. Næsten alle Mennesker har det paa en eller anden Maade. Eneste sikre Helbredelse, Doan's Ointment, slaar aldrig fejl. I ethvert Apotek, 50 Cents.

Drik Lundins Enebærdrikke. Fra en Flaske af Lundins Enebærsirup, Pris 25 Cents, kan man tilberede 5 Galloner af en sund, velsmagende og forfriskende Drik. Tilvirkes af rene Enebær. Kjøb Lundins, den eneste ægte. Har været i Markedet i 15 Aar. Tilsalgs hos vore Agenter. Findes der ingen Agent i Deres Nabolag, saa spørg Deres Grocerman efter den. Agenter ønskes overalt til at sælge vor Enebærsirup og vore Familie-Medicíner. Stor Fortjeneste! Agentsvilkaar sendes frit paa Forlangende. Lundin & Co., 2443-45-47 W. Kinzie St., Chicago, Ill.

P. E. James,
Dansk Læge.
Office over Bank of Hutchinson.
Office Phone 161. Res. Phone 126.
Hutchinson, Minn.

Dansk Missionshjem,
130 Prospect Ave., Brooklyn, N. J.,
anbefales. Rejsende afhentes paa Forlangende. Opgiv til hvad Tid og til hvilken Station De kommer.
J. P. Jensen, Bestyrer.

Fru Olsens Salve er udmerket for brandsaar, bylder, gamle saar, eczema, skjægsop, saare brystvorter og alle andre hudsygdomme.

Til enhver, som indsender 25 cents. Frimærker, vil vi sende Salven frit.

DON'T BE FOOLED!

Take the genuine, original ROCKY MOUNTAIN TEA

Made only by Madison Medicine Co., Madison, Wis. It keeps you well. Our trade mark cut on each package. Price 35 cents. Never sold in bulk. Accept no substitute. Sold by druggist.